

Пам'ять

Наталія Горішна

/сонет/

Хто дрейфує на небі, а хто – на землі,
Хто пірнає в Дніпро, хто занурився в Лету...
Час, старий фотомайстер, нашкрябує ретуш,
Доставляє, хитрун, одиничкам нулі.
Всі колишні незгоди – ледь видні в імлі,
Сентименти колишні – діждалися злету:
Кожна усмішка варта натхнення поета
Й мозаїчних сплетінь на вітражному склі.
З нетутешніх світів лине музика сфер
І зриває ім'я, наче робу тюремну,
Наповняє сейбіч тогобічний етер,
Розчиняє в собі і земне, й позаземне.
Весь трагізм і космізм – в світову круговерть,
Де життя без сльози переходить у смерть.